ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

της 4ης Οκτωβρίου 2001 [1]

1. Αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής, που άσκησε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, είναι να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη την υποχρέωσή της να κοινοποιήσει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις εκθέσεις για την εφαρμογή ορισμένων οδηγιών σχετικών με την προστασία του περιβάλλοντος.

I — Νομικό πλαίσιο

2. Η οδηγία 91/692/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1991, για την τυποποίηση και τον εξορθολογισμό των εκθέσεων για την εφαρμογή ορισμένων οδηγιών για το περιβάλλον [2], αποσκοπεί, σύμφωνα με το άρθρο 1, «στον εξορθολογισμό και τη βελτίωση ανά τομέα των διατάξεων που αφορούν τη διαβίβαση πληροφοριών και τη δημοσίευση εκθέσεων για ορισμένες κοινοτικές οδηγίες στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος».

3. Το 5 της οδηγίας αυτής αντικατέστησε, μεταξύ άλλων, τις δύο ακόλουθες διατάξεις:

α) το άρθρο 18 της οδηγίας 75/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Ιουνίου 1975, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων [3] (στο εξής: οδηγία επί των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων), όπως αυτή τροποποιήθηκε από την οδηγία 87/101/ΕΟΚ [4].

β) το άρθρο 12 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων [5] (στο εξής: οδηγία περί των στερεών αποβλήτων), όπως αυτή τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ [6].

4. Το νέο κείμενο των δύο αυτών άρθρων είναι το ακόλουθο:

«Κάθε τρία χρόνια, τα κράτη μέλη διαβιβάζουν στην Επιτροπή πληροφορίες για την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας μέσω μιας τομεακής έκθεσης η οποία καλύπτει και τις άλλες σχετικές κοινοτικές οδηγίες. Η έκθεση αυτή καταρτίζεται βάσει ερωτηματολογίου ή σχεδιαγράμματος το οποίο καταρτίζει η Επιτροπή με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 6 της οδηγίας 91/692/ΕΟΚ. Το ερωτηματολόγιο ή το σχεδιάγραμμα αυτό

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — ΕΕ L 377, σ. 48.

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 77.

4 — ΕΕ L 42, σ. 43.

5 — ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 238.

6 — ΕΕ L 78, σ. 32.

αποστέλλεται στα κράτη μέλη έξι μήνες πριν από την έναρξη της περιόδου που καλύπτει η έκθεση. Η έκθεση υποβάλλεται στην Επιτροπή εντός έξι μηνών από τη λήξη της τριετίας την οποία καλύπτει.

Η πρώτη έκθεση καλύπτει την περίοδο από 1995 μέχρι και 1997.

Εντός εννέα μηνών από την παραλαβή των εκθέσεων των κρατών μελών, η Επιτροπή δημοσιεύει μια κοινοτική έκθεση για την εφαρμογή της οδηγίας.»

II — Πραγματικά περιστατικά

5. Η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν έστειλε τις εκθέσεις για τα τρία εν λόγω έτη, της απηύθυνε στις 20 Ιουλίου 1999 έγγραφο καλώντας την να δώσει εξηγήσεις εντός προθεσμίας δύο μηνών. Οι ιταλικές αρχές δεν απάντησαν στο έγγραφο αυτό.

6. Στις 26 Ιανουαρίου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη με την οποία, αφού υπογράμμισε ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει, ιδίως, από το άρθρο 18 της οδηγίας περί των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων και το άρθρο 12 της οδηγίας περί των στερεών αποβλήτων, όπως αμφότερα τροποποιήθηκαν με το άρθρο 5 της οδηγίας 91/692, κάλεσε τις ιταλικές αρχές να λάβουν τα αναγκαία μέτρα προς εξάλειψη της παραβάσεως εντός προθεσμίας δύο μηνών.

7. Η Επιτροπή, επειδή δεν έλαβε καμία εξήγηση από τις ιταλικές αρχές για τη μη υποβολή των εκθέσεων όσον αφορά την εφαρμογή των δύο οδηγιών, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

III — Αιτήματα των διαδίκων και διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

8. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 18 της οδηγίας περί των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων και από το άρθρο 12 της οδηγίας περί των στερεών αποβλήτων, όπως έχουν τροποποιηθεί.

9. Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Ιταλική Κυβέρνηση αναγνώρισε ότι, λόγω των δυσκολιών που συνάντησε κατά τη συγκέντρωση των στοιχείων, δεν ήταν σε θέση να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Προσθέτει όμως ότι οι εκθέσεις υποβλήθηκαν εν τω μεταξύ, έστω και καθυστερημένα. Με το δεδομένο αυτό,

διατύπωσε την ελπίδα να παραιτηθεί η Επιτροπή από την προσφυγή της.

10. Η Επιτροπή απάντησε παραιτούμενη από τις αξιώσεις της κατά το μέρος που αφορά την παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την οδηγία περί των στερεών αποβλήτων, αλλ' ενέμεινε στην προσφυγή της όσον αφορά την οδηγία περί των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, διότι τα στοιχεία που της διαβιβάστηκαν ήταν ελλιπή, γεγονός που αναγνωρίζει εξάλλου η Ιταλική Κυβέρνηση με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως.

11. Κανένας διάδικος δεν ζήτησε τη διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας.

IV — Η παράβαση

12. Η παραίτηση της Επιτροπής από τα αιτήματά της ως προς την οδηγία περί των στερεών αποβλήτων περιορίζει τη συζήτηση στην παράβαση από την Ιταλική Δημοκρατία της υποχρεώσεώς της ενημερώσεως, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, την οποία μνημονεύει η οδηγία περί των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων.

13. Η καθής αναγνώρισε την παράβαση και όχι μόνο δέχεται ότι παρέβη την υποχρέωσή της υποβολής εκθέσεως στην Επιτροπή όσον αφορά την εφαρμογή της οδηγίας πριν από τη λήξη της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας [7], αλλά και ότι η έκθεση, όταν τελικά την υπέβαλε, ήταν ατελής.

14. Αυτή η ατελής εφαρμογή, καθόσον είναι εκπρόθεσμη, στερείται σημασίας και δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη από το Δικαστήριο [8]. Στερούνται επίσης σημασίας οι προσπάθειες των ιταλικών αρχών προς εξάλειψη της παραβάσεως. Η έλλειψη διαβιβάσεως στην Επιτροπή, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, των κρίσιμων πληροφοριακών στοιχείων για την εφαρμογή της οδηγίας περί των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων είναι αντικειμενική συμπεριφορά, η οποία πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει ολοκληρωθεί με τη λήξη της προθεσμίας, χωρίς να έχει υποβληθεί η έκθεση, και τούτο παρά τις δυσκολίες εφαρμογής που ανακύπτουν κατά τη φάση της εκτελέσεως ή τις ιδιαιτερότητες της εσωτερικής έννομης τάξης του κράτους μέλους, οι οποίες μπορεί να εμπόδισαν την εκτέλεση αυτή [9].

15. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, διότι, κατά τη λήξη της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας, δεν διαβίβασε στην Επιτροπή τα ακριβή πληροφοριακά στοιχεία για

7 — Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, σ' αυτό το χρονικό σημείο πρέπει να αναφέρεται η απόφαση περί υπάρξεως ή όχι παραβάσεως (βλ., αντί άλλων, τις αποφάσεις της 25ης Νοεμβρίου 1999, C-96/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1999, σ. I-8531, σκέψη 19, και της 12ης Δεκεμβρίου 2000, C-435/99, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2000, σ. I-11179, σκέψη 16).

8 — Βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 16.

9 — Βλ., ιδίως, το σημείο 15 των προτάσεων, με την παρατιθέμενη νομολογία, που ανέπτυξα στην υπόθεση στην οποία εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας.

την εφαρμογή της οδηγίας επί των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων.

V — Δικαστικά έξοδα

16. Η Επιτροπή παραιτήθηκε από μία από τις δύο παραβάσεις που είχε αρχικά καταγγείλει και το έπραξε χωρίς να υποβάλει αίτημα περί επιδικάσεως των δικαστικών εξόδων για την αντίστοιχη προσφυγή. Η καθής δεν υπέβαλε εξάλλου σχετικό αίτημα. Συνεπώς, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 69, παράγραφοι 2 και 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, η καθής πρέπει να καταδικασθεί στο ήμισυ των δικαστικών εξόδων· ως προς το υπόλοιπο, κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

VI — Πρόταση

17. Ενόψει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

«1) να αναγνωρίσει την παραίτηση της Επιτροπής όσον αφορά την προσφυγή κατά το μέρος που αφορά την παράβαση της υποχρεώσεως ενημερώσεως που επιβάλλει το άρθρο 12 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 91/156/ΕΟΚ, από το άρθρο 5 της οδηγίας 91/692/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1991, για την τυποποίηση και τον εξορθολογισμό των εκθέσεων για την εφαρμογή ορισμένων οδηγιών για το περιβάλλον·

2) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να κοινοποιήσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας την έκθεση για την εφαρμογή της οδηγίας που προβλέπει το άρθρο 18 της οδηγίας 75/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης

Ιουνίου 1975, περί διαθέσεως των χρησιμοποιημένων ορυκτελαίων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το εν λόγω άρθρο 18 της οδηγίας, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 87/101/ΕΟΚ και το άρθρο 5 της οδηγίας 91/692·

3) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στο ήμισυ των δικαστικών εξόδων και να αναγνωρίσει, ως προς το υπόλοιπο, ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.»